

ESZTERÓ ISTVÁN

Ahol a hajnal csendben tejet forral

*Volt egy szülőház renddel, gyerekekkel,
ahol a hajnal csendben tejet forral,
harmatot gyűjt a gyep, jámbor csordának
tülkölni nyári napkelték sort állnak,*

*volt káosz, erőszak, vérszívó nadály,
pincét padlásig felsöprő szabály,
vad iszony, mit gyermek felnőttről
mindörökre tudatába karcol,*

*volt száz kedves játék, rémmese, pánik,
bűntudat, ami rettegőre rányit,
éjféli árny csillagos kert alatt,
marhavagon, mely időt elragad*

zord Baragánig, szörnyű ijedelme
kalandnak tűnt, míg növendék az elme,
volt csüggedt nótázás, civódás, könnyek,
mikor nem is lenni lett volna könnyebb,*

*rádiórecsegés, Amerika hangja,
titkolt reménység ínséges adagja,
mint jeges csipkebokorból dadogna
tört magyarsággal Isten fogvacogva,*

*míg beleroggyant bíbor hullámába
hars háborúkba térdelt hidak lába,
nem azok közt dúlt, kik belehalnak
csaliként az aranypénzes halnak...*

*de tán az ég felé kanyargó utcák
teremtő kézjegyét le nem hazudják,
kilengő tornyukat köti a zsoldár,
amerre földrengés százszor is volt már.*

ESZTERÓ ISTVÁN (1941, Végvár) költő, műfordító, ny. magyartanár. A kolozsvári BBTE bölcsészkarán végzett, utolsó munkahelye a temesvári Bartók Béla Líceum volt. Verseivel a '70-es évektől van jelen romániai és magyarországi irodalmi folyóiratokban, antológiákban. Verskötetei: *Üveges (1983), Gondolatok a hölgytárban (2004), Egy könnyű garni (2005), Concertino (2007, közös kötet Șerban Foarță költővel), Nirvana gombostűje (2009), Haza a magányban (2016).*

Lélekserleg

*Derengő lélekserleg
öblébe évek telnek,
buborékkoszorúban
öröm van szomorúban,*

*a végtelen csak véges
csillagszemektől fényes:
sugárnyalábon áll, ó,
anyám, a fényszítáló,*

*hol égi kalászt érlel
parázsló nagy hitével,
szép tiszta lisztje elég lesz
egy egész életkenyérhez,*

*amíg gyökér ölelhet
világhoz házat, kertet,
s a lomb alatt az asztal
mézillatot marasztal,*

*hol kerítésbe szeget
csak szívdobogás szegez
szavakat hazányi
verssel körbeállni,*

*lármafa tüzével
perelni vak éjjel,
amerre hitvány még nem
volt rest a betörésben,*

*hol gyülemlik a lázat
felszöktető gyalázat
forrongva mint a láva
a lélek poharába,*

*hogy meg-megbillen öble
a salakját kilökve:
buzgó borán a gyöngyöt
utánozó göröngyöt.*